

Arrest

nr. 237 289 van 22 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en het Rijk te zijn binnengekomen op 20 oktober 2019, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 oktober 2019.

1.2. Op 21 november 2019 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren in de gemeente Bejuma, gelegen in de deelstaat Carabobo en u heeft steeds in de gemeente Montalban gewoond, tevens in Carabobo gelegen. U beëindigde het lager onderwijs. Vanaf uw twaalf jaar werkte u in de landbouw om uw familie te ondersteunen. Op uw achttiende begon u te werken voor het kippenbedrijf Protinal Proagro. Midden 2017 verloor u uw job ten gevolge van mismanagement en uiteindelijk het faillissement van het bedrijf. Hierna ging u als arbeider aan de slag in de bouw.

Begin 2018 heeft u aan twee à drie protesten deelgenomen om de gang van zaken bij uw voormalige werkgever, Protinal Proagro, aan te kaarten. Op 23 januari 2019 heeft u samen met A. J. P. T. (CGVS 19/01462 en O.V. 8.935.697) en S. H. P. T. (CGVS 19/01463 en O.V. 8.935.696), twee broers en neven van uw partner, en met R. J. P. S. (CGVS 19/01464 en O.V. 8.935.691), de vriend van de zus van uw partner, deelgenomen aan een protest bij El Mercado in Montalban. Jullie protesteerden er tegen de burgemeester die hulpgoederen bestemd voor de inwoners van de gemeente, had doorverkocht.

Op 30 april 2019 protesteerde u samen met drie voornoemde personen bij het gemeentehuis van Montalban tegen het gebrek aan gemeenschapsdiensten en om aan te kaarten dat de hulpgoederen nog steeds niet waren verdeeld onder de bevolking. Die dag werden u, uw drie familieleden en nog een tiental andere manifestanten gearresteerd door de politie van Carabobo en gedurende vijf dagen vastgehouden. Jullie werden er valselijk van beschuldigd het gemeentehuis in brand te hebben willen steken. Dank zij tussenkomst van een advocaat werden u, A., S. en R. vrijgelaten en werd de klacht tegen jullie ingetrokken. De burgemeester van Montalban liet jullie wel een document ondertekenen waarin jullie beloofden om niet meer deel te nemen aan protesten. Op 9 september 2019 waren u en uw drie familieleden 's avonds onderweg van jullie werk in de bouw naar huis toen jullie plots werden tegengehouden door acht mannen op vier moto's die jullie in elkaar sloegen en zeiden dat jullie moesten stoppen met protesteren. Jullie gingen eerst naar het ziekenhuis voor verzorging en deden vervolgens aangifte van het incident bij het politiekantoor van Montalban. Hierna werd u drie à vier keer telefonisch bedreigd door onbekenden die zeiden dat ze u zouden doden. Ook A., S. en R. ontvingen gelijkaardige telefonische bedreigingen. Jullie bespraken de situatie met uw schoonzus die samen met haar partner in België woont. Zij bekostigde het vertrek van u, A., S. en R..

Op 20 oktober 2019 bent u samen met A., S. en R. van Caracas legaal met uw eigen paspoort via Turkije naar Brussel gevlogen. Op 21 oktober 2019 deden jullie in België een verzoek om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u verdere repercussies omwille van uw deelname aan protesten. Daarnaast bent u bang dat u tevens zal worden gevisieerd door de overheid omdat u hier internationale bescherming heeft gevraagd en u heeft uitgesproken tegen het Venezolaanse regime.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een verslag van de politie van Montalban neer omtrent uw arrestatie (d.d. 30/04/2019); een verslag van aangifte bij de Guardia Nacional Bolivariana omtrent de aanval door gewapende mannen (d.d. 9 /09/2019); een medisch verslag (d.d.09/09/2019); en enkele foto's van u, uw familie en jullie woningen in Venezuela. S., R. en G. legden eveneens politiedocumenten en medische attesten neer aangaande dezelfde gebeurtenissen, alsook foto's van hun familie. Jullie legden na het persoonlijk onderhoud nog enkele foto's en twee videofragmenten neer van de algemene situatie in Venezuela en van betogingen. Jullie paspoorten werden ingehouden door de luchtvaartpolitie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleken – en het feit dat u bij aankomst in België niet over een terugkeerticket beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien heeft u gepoogd de autoriteiten te misleiden door valse informatie te verstrekken aangaande uw asielmotieven (zie verder).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Volgens uw verklaringen werd u in Venezuela geïnterviewd omwille van uw deelname aan antiregeringsprotesten (CGVS, p.10). U verklaarde in januari 2018 aan twee à drie protesten te hebben deelgenomen om de gang van zaken bij uw voormalige werkgever, Protinal Proagro, aan te kaarten maar u noemde uw deelname aan deze protesten niet relevant en stelde dat ze niets te maken hadden met de overheid (CGVS, p.8-9 en p.16). Voorts gaf u nog aan te hebben deelgenomen aan een protest op 23 januari 2019 en één op 30 april 2019 in Montalban (CGVS, p.8-9). U stelde dat A., S. en R. ook hebben deelgenomen aan deze twee protesten (CGVS, p.10-11 en p.16). Gevraagd naar andere protesten waaraan A., S. en R. hebben deelgenomen, moest u toegeven daar niets over te weten (CGVS, p.15-16). Volgens uw verklaringen heeft u na het protest van 30 april 2019 en uw arrestatie niet meer deelgenomen aan betogingen (CGVS, p.13). Gevraagd of A., S. en R. nog gingen protesteren na jullie arrestatie op 30 april, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.13). U erop gewezen dat jullie vier in elkaar werden geslagen door mensen die zeiden dat jullie niet meer mochten protesteren en gevraagd of jullie daarna dan niet hebben gesproken over wie van jullie vaak ging protesteren etc., antwoordde u negatief en vervolgde dat jullie daarna direct naar het ziekenhuis en de politie zijn gegaan (CGVS, p.15). Erop gewezen dat jullie samen zijn vertrokken uit Venezuela en dat jullie toch tijd genoeg hadden om daarover te spreken, antwoordde u vreemd genoeg dat u er niet aan had gedacht om daarnaar te vragen, dat jullie volwassen mannen zijn en dat ieder doet wat hij wil (CGVS, p.15). Het roept evenwel ernstige vragen op dat u met uw familieleden niet heeft gesproken over hun deelname aan eventuele andere politieke protesten. Het was immers omwille van jullie deelname aan antiregeringsprotesten dat jullie zouden zijn geïnterviewd in Venezuela. Uw gebrek aan interesse zet de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling. Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat de verklaringen van A., S. en R. betreffende jullie deelnames aan betogingen, tevens ernstig te wensen overlieten en tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen (CGVS A., p.9-10 en p.12; CGVS S., p.8-9, p.11 en p.13; CGVS R., p.7).

U verklaarde voorts dat de dag dat u werd gearresteerd, zijnde 30 april 2019 (CGVS, p.9-10), een woensdag was (CGVS, p.11). 30 april 2019 was evenwel een dinsdag. Gevraagd rond hoe laat u werd gearresteerd, antwoordde u vaagweg dat het 14u00, 15u00 of 16u00 was. U concludeerde het juiste uur niet te kunnen geven maar stelde dat het midden in de dag is gebeurd (CGVS, p.11). Het mag evenwel verbazen dat u zich niet concreter/correkter zou herinneren om hoe laat u zou zijn gearresteerd en wat voor een dag het toen was. Het betreft immers een ingrijpende gebeurtenis.

Verder dient er gewezen te worden op verschillende incoherenties tussen uw verklaringen, die van A., S. en R. betreffende de omstandigheden van jullie opsluiting. Volgens A. mochten jullie de cel enkel verlaten om naar het toilet te gaan en mochten jullie enkel de buitenlucht zien wanneer jullie bezoek kregen (CGVS A., p. 13). Volgens S. zagen jullie enkel de buitenlucht toen jullie naar het toilet gingen omdat er geen toilet in de cel was (CGVS S., p. 14). Ook R. verklaarde dat er geen toilet in de cel zelf was maar dat jullie elke dag rond vier of vijf uur in de namiddag naar buiten op een patio mochten (CGVS R., p. 10). U zei dan weer dat er wel een toilet in de cel aanwezig was (CGVS, p. 14). Aangezien jullie met z'n vieren in dezelfde cel zaten (CGVS, p.13), is het enorm vreemd dat jullie verklaringen over deze omstandigheden niet overeenkomen. Zo zijn jullie ook bijzonder vaag en tegenstrijdig over het bezoek dat jullie kregen in de cel. Volgens A., S. en R. kregen jullie allemaal bezoek maar weten jullie behalve jullie eigen bezoek niet van wie (CGVS A., p. 13; CGVS S., p. 14; CGVS R., p. 20). Dit laatste is des te ongeloofwaardiger aangezien zeker mag verwacht worden dat jullie gedurende jullie vijf dagen lang durende opsluiting in dezelfde cel over jullie bezoek zouden praten. S.'s beschrijving van de procedure van het bezoek verschilt bovendien drastisch met die van u. U verklaarde dat jullie niet echt bezoek kregen maar dat jullie familie wel eten kwam afgeven aan de agenten zonder dat jullie elkaar die vijf dagen face to face zagen (CGVS, p. 14). S. stelde daarentegen dat jullie bij bezoek één voor één werden weggeroepen om jullie bezoekers te ontmoeten (CGVS S., p. 14).

Hoewel jullie vijf dagen lang met een vijftiental personen in de cel zaten, kent S. bovendien geen van de anderen bij naam (CGVS S., p. 13). U kon dan weer maar twee roepnamen geven (CGVS G., p. 11).

Voorts dient er gewezen te worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen enerzijds en de door u neergelegde klacht en het medisch attest betreffende het incident van 9 september 2019 anderzijds. U verklaarde dat jullie op 9 september 2019 rond 19u30 à 19u40 werden aangevallen, dat jullie rond 20u00 naar het ziekenhuis zijn gegaan en dat u vervolgens rond 22u00 klacht bent gaan indienen bij de politie, gevolgd door uw drie familieleden (CGVS, p.16-18). Nogmaals ter bevestiging gevraagd of u eerst naar het ziekenhuis bent gegaan en daarna pas naar de politie, antwoordde u positief (CGVS, p.18). In het proces-verbaal staat evenwel te lezen dat u om 20u40 klacht bent gaan indienen bij de politie en in het medisch attest staat te lezen dat u rond 23u20 naar het ziekenhuis bent gegaan, vergezeld door de derde sergeant-majoor Y. M. A. (zie stuk 2 en stuk 3 + vertaling). Hieruit blijkt aldus dat u na het incident eerst naar de politie bent gegaan en daarna pas naar het ziekenhuis. U wijzend op deze incoherenties tussen uw verklaringen en de inhoud van de neergelegde documenten, repliceerde u eerst dat het uur dat wordt aangegeven in het medisch attest incorrect is, om even later aan te geven dat u niets heeft te zeggen betreffende deze tegenstrijdigheden, om nog even later aan te geven dat u na dat incident maar eender wat heeft verklaard omdat u boos was (CGVS, p.18 en p.20-21). Voornoemde incoherenties betreffende het tijdsverloop van wat er is gebeurd op 9 september 2019, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas, evenals de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat jullie volgens A., S. en R. direct na de aanval naar de Guardia Nacional gingen om erna met de wagen van de Guardia Nacional naar een gezondheidscentrum gebracht te worden om medische vaststellingen te doen (CGVS A., p. 17-18; CGVS S., p. 9 en p.15-16; CGVS R. , p. 8 en p.17). Hun verklaringen stemmen aldus niet overeen met die van u. U stelde verder dat u als eerste naar de politie ging, dat u apart heeft gesproken met een agent, dat A., S. en R. na u toekwamen maar dat u niet op hen heeft gewacht vooraleer naar huis te gaan (CGVS, p.18-19). R. beweerde evenwel dat jullie bij de politie eerst een uur lang samen werden ondervraagd en vervolgens één voor één vijf à tien minuten per persoon (CGVS R. , p. 16).

Verder gevraagd wie de mannen waren die jullie hebben aangevallen op 9 september 2019, repliceerde u dat jullie dat niet weten aangezien ze allemaal waren gemaskerd (CGVS, p.16). Gevraagd of ze tot een bepaalde groep behoren, gaf u aan dat evenmin te weten om hieraan toe te voegen dat dat waarschijnlijk wel het geval zal zijn, dat iemand hen zal hebben gestuurd (CGVS, p.16). Gevraagd of jullie aanvallers hebben gezegd dat ze die of die zijn of in naam komen van die of die, antwoordde u negatief en stelde dat ze alleen maar hebben gezegd dat jullie niet meer mochten protesteren en dat jullie zich niet meer mochten bezighouden met zaken waarmee jullie niets te maken hebben (CGVS, p.16). In uw verslag van aangifte staat evenwel te lezen dat u aan de politie heeft verklaard dat jullie aanvallers hebben gezegd dat de aanval een cadeautje was vanwege de Colectivos van de Revolutionaire Regering van Nicolás Maduro (de tupamaro) (zie stuk 2 + vertaling). U erop gewezen dat u aan de politie wel had gezegd dat jullie aanvallers tot een bepaalde groep behoren, repliceerde u dat u het colectivo de Tupamaros heeft genoemd maar dat dat maar een veronderstelling was van uwentwege (CGVS, p.16). Gevraagd waarom u de Tupamaros had vermeld bij de politie, waarom die groep in u opkwam, kwam u niet verder dan aan te geven dat de Tupamaros zo een zaken doen, dat zij mensen vermoorden en andere slechte dingen doen die de overheid vraagt (CGVS, p.17). Gevraagd of jullie aanvallers zelf hadden aangegeven dat ze Tupamaros zijn, antwoordde u negatief en stelde u dat dat is wat jullie hadden afgeleid uit wat ze hadden gezegd over de protesten (CGVS, p.17). Gewezen op bovengenoemde verklaringen in uw aangifte, dat uw aanvallers letterlijk hadden gezegd dat de aanval een cadeautje was vanwege de Colectivos van de Revolutionaire Regering van Nicolás Maduro, meende u nu dat jullie dat toen hadden gezegd omdat jullie anders niet echt grond hadden om klacht neer te leggen (CGVS, p.17). Nogmaals gevraagd of zij ja dan neen hadden gezegd dat ze leden waren van een colectivo, antwoordde u nu positief (CGVS, p.17). Uw incoherente en vage verklaringen over de identiteit van uw aanvallers en over hetgeen ze al dan niet hebben gezegd toen ze jullie sloegen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat A. en S. – in tegenstelling tot uw verklaringen – aangaven dat de personen die jullie in elkaar hadden geslagen uitdrukkelijk hadden gezegd dat ze tot de Tupamaros behoren (CGVS A., p. 10; CGVS S., p. 9).

Voorts gevraagd of u aan de politie iets heeft gezegd over uw politiek standpunt ten aanzien van de Venezolaanse regering, antwoordde u negatief (CGVS, p.19). Gevraagd of u bij de politie kritiek heeft geuit tegen de regering Maduro, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS, p.19).

Gevraagd of de politie u iets heeft gevraagd over uw deelname aan protesten toen u er klacht was gaan indienen, antwoordde u positief maar voegde eraan toe dat u niet heeft verteld waarom u in elkaar was geslagen en dat als u dat wel had gedaan, dat alleen maar erge gevolgen zou kunnen hebben voor u (CGVS, p.19). Gevraagd of u uw proces-verbaal heeft gelezen, antwoordde u positief (CGVS, p.19). Gevraagd of de politie alles correct heeft genoteerd zoals u toen aan hen heeft verteld, antwoordde u positief (CGVS, p.19). U erop gewezen dat in het verslag van uw aangifte staat te lezen dat u wel heeft gezegd dat u heeft deelgenomen aan manifestaties en dat u tegen de regering van Maduro bent (zie stuk 2 + vertaling), gaf u de nietszeggende uitleg dat de politie dat eigenlijk al wist omdat u daar al eens werd gearresteerd (CGVS, p.19). Deze ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van de aangifte, zet de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven en de authenticiteit van het document verder op de helling.

U verklaarde verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u vijf dagen nadat u klacht had ingediend bij de politie, voor het eerst een dreigtelefoontje had ontvangen (CGVS, p.19). Op 9 september 2019 had u evenwel aan de politie gezegd dat u maanden voordien al eens telefonisch werd bedreigd via een anoniem nummer (zie stuk 2 + vertaling). U hierop gewezen tijdens het onderhoud, reageerde u eerst met een stilzwijgen om hierna enkel te herhalen dat er na de klacht telefonische bedreigingen kwamen (CGVS, p.20). In tegenstelling tot wat u eerder had verklaard, stelde u nu dat u het verslag van de politie nooit goed heeft nagelezen en dat het dus kan zijn dat er dingen instaan die niet kloppen (CGVS, p.20). Deze zoveelste tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de beweerde problemen van u, A., S. en R. in Venezuela.

U haalde ten slotte nog aan dat u bij een terugkeer vreest problemen te krijgen met de Venezolaanse overheid omdat u internationale bescherming heeft gevraagd in België en u zich tijdens uw procedure heeft uitgesproken tegen het Venezolaanse regime (CGVS, p.19-21). Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de verklaringen die u aflegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vertrouwelijk zijn.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd, kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Zoals hierboven aangegeven, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een dergelijk profiel heeft. U heeft evenmin aangetoond dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Bijkomend dient nog opgemerkt te worden dat u Venezuela legaal heeft verlaten met uw paspoort en dat alles rustig en zonder problemen is verlopen op de luchthaven Maiquetia bij het verlaten van uw land (CGVS, p.9-10).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk).

Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar de slechte economische situatie waarin u en uw gezin leven in Montalban en legde ter bewijs hiervan zestien foto's neer van u, uw familie en de huizen en wijk waar jullie wonen (CGVS, p.3 en stuk 4). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat u in Venezuela altijd heeft gewerkt, eerst in de landbouw, dan in een kippenbedrijf en uiteindelijk in de bouw (CGVS, p.5). U beschikt aldus over de nodige werkervaring. U heeft vier jaar geleden een klein huis gebouwd op een leegstaand terrein dat u en uw familie hebben ingenomen en waarop u voordien in een kleine boerderij heeft gewoond (CGVS, p.4-5). Uw moeder, broers en zus zijn allemaal woonachtig in uw wijk en u verklaarde dat jullie een nauwe band hebben (CGVS, p.3-6 en p.10). Uw twee jongste broers studeren nog en een andere broer werkt eveneens in de bouw (CGVS, p.6). Tevens moet gewezen worden op het feit dat uw schoonzus die in België woont u financieel heeft geholpen om uw reis te bekostigen en u daarnaast nog eens 200 dollar had overgemaakt (CGVS, p.10). De neergelegde foto's tonen geen erbarmelijke levensomstandigheden. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socioeconomische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De foto's en videofragmenten betreffende betogingen in Venezuela en de algemene situatie in uw land die nog na het persoonlijk onderhoud werden overgemaakt door uw advocaat (zie stuk 5 + mail d.d. 22/11/2019), zijn niet van dien aard om voorgaande appreciatie te wijzigen. De overige door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Aan het einde van het onderhoud merkte uw advocate op dat zij meent dat een videoconferentie geen geschikte manier is om vier uur te spreken over persoonlijke problemen. Ze voegde toe dat details verloren gaan in de vertaling. Uit de notities blijkt echter dat het onderhoud vlot is verlopen en dat er geen communicatie- of vertaalproblemen waren. Bovendien bevestigde u bij het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS, p. 22).

Wat betreft de verzoeken om internationale bescherming van A. J. P. T. (CGVS 19/01462 en O.V. 8.935.697), S. H. P. T. (CGVS 19/01463 en O.V. 8.935.696), en R. J. P. S. (CGVS 19/01464 en O.V. 8.935.691), dient er opgemerkt te worden dat deze eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het EVRM; artikel 48 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Verzoekende partij stelt te volharden in haar verklaringen aangaande haar betrokkenheid bij manifestaties tegen het Venezolaanse regime en de persoonlijke vervolging die hieruit is voortgevloeid en dat mocht er twijfel bestaan over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, zowel de Vaste Beroepscommissie als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geoordeeld dat volgens het principe van het voordeel van de twijfel "zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker

niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen, diens verklaringen die als vaststaand worden beschouwd in aanmerking dienen te worden genomen ter evaluatie van de ingeroepen vrees.” Vervolgens citeert verzoekende partij met toevoeging van een vrije vertaling naar het Nederlands de volgende arresten: VBCV dd. 16 november 2009, RvV nr. 22.144 dd. 28 januari 2009 en RvV nr. 16.891 dd. 2 oktober 2008; RvV, nr. 891 dd. 2 oktober 2008. Hij stelt verder dat *“Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoeker (zie RvV, nr. 28.972 dd. 23 juni 2009; RvV, nr. 18.937 dd. 20 november 2008, RvV nr. 27.489 dd. 19 mei 2009). Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico primeert op de verklaringen van de asielaanvrager, die soms aangaande bepaalde elementen van het relaas onduidelijk kunnen zijn”.*

Wat betreft de vervolging van politieke opposenten door het Venezolaanse regime stelt dat *“Uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van een doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime. Zo valt in het rapport van Amnesty International aangaande de misdaden tegen de mensheid van mei 2019 het volgende te lezen aangaande de politiek van repressie en de ernstige mensenrechtenschendingen en misdaden tegen het internationaal recht door het regime van president Nicolas Maduro in de nasleep van de institutionele crisis van begin 2019 waarbij parlementsvoorzitter Jüan Guaidó zich tot interim-president uitriep”* en citeert vervolgens Amnesty International, *Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela*, mei 2019, p. 17. Met betrekking tot buitengerechtelijke executies van personen die hebben deelgenomen aan protesten citeert verzoekende partij, p. 17 en 18 van het zelfde rapport. Verzoekende partij voert vervolgens aan dat *“kan verwezen worden naar het geval van een jonge man die heeft deelgenomen aan protesten tegen het regime en van wie men op basis van beelden op sociale media kon afleiden dat hij een opposant van het regime was. Deze persoon met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij werd omwille van zijn deelname aan de protesten buitengerechtelijk geëxecuteerd door de Venezolaanse politionele autoriteiten”* en citeert p. 26-26 van het geciteerde Amnesty International rapport. Aangaande het buitensporig gebruik van geweld door de Venezolaanse ordediensten tijdens protesten tegen het regime wijst verzoekende partij op volgende passage op p. 27: *“Vrije vertaling: Geschat wordt dat in januari 2019 ten minste 24 mensen stierven in de context van protesten als gevolg van het gebruik van dodelijk geweld tegen demonstranten. Volgens de rapporten, van deze 24 mensen, stierven er minstens 21 door toedoen van openbare veiligheidsagenten en gewapende burgers die met hun instemming handelen. Van de 11 mensen die omkwamen bij de plundering van commerciële gebouwen, stierven er bovendien minstens 7 door de veiligheidstroepen of gewapende pro-regeringsgezinde burgers.”* Verzoekende partij stelt verder dat *“kan verwezen worden naar het geval van een jonge man die heeft deelgenomen aan protesten tegen het regime en hierbij werd doodgeschoten door de Venezolaanse ordediensten. Deze persoon met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij werd omwille van zijn deelname aan de protesten door buitensporig geweld vanwege de ordediensten van het regime vermoord”* en citeert en voegt een vrije vertaling toe van p. 28 van hoger geciteerd Amnesty International rapport. Verzoekende partij wijst ook nog op een passage op pagina 33 van hetzelfde rapport waarvan de vrije vertaling als volgt luidt: *“In het verleden heeft Amnesty International uitgebreid gedocumenteerd dat er in Venezuela willekeurige arrestaties zijn verricht en hoe deze deel uitmaken van het repressieve beleid van de regering van Nicolas Maduro, dat erop gericht is dissidentie en kritiek het zwijgen op te leggen. De organisatie heeft patronen geïdentificeerd van politiek gemotiveerde arbitraire detentie en ontkenning van een eerlijke rechtsgang. Dit heeft bijvoorbeeld geleid tot arrestaties zonder arrestatiebevel of zonder dat er tekenen waren dat een misdrijf op flagrante wijze was gepleegd; het gebruik van vaag gedefinieerde misdrijven; het in een isolement of in een isolement houden van gedetineerden of het in een isolement houden van gevangenen, evenals marteling en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen tijdens de detentie; het niet naleven van de bevelen tot vrijlating van gedetineerden van de rechtbanken en het gebruik van militaire rechtbanken voor het voeren van rechtszaken tegen burgers. Volgens de organisatie Foro Penal Venezolano was er tussen 21 en 31 januari 2019 een ongekende stijging van het aantal willekeurige detenties. De autoriteiten hebben 988 mensen, waaronder 137 kinderen, in het hele land vastgehouden. Alleen al op 23 januari werden 770 arrestaties geregistreerd. Met andere woorden, 77 procent van de willekeurige arrestaties in de hele maand januari vond plaats op één dag. Bovendien was er in 90 procent van de gevallen sprake van ernstige onregelmatigheden en schendingen van het recht van de gevangenen op een eerlijke rechtsgang en rechtsbijstand”*. Verzoekende partij besluit dat *“Uit bovenstaande objectieve informatie blijkt onomstotelijk dat ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden gevisieerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechtelijke executie, dood of verwonding tijdens protesten tegen het regime en willekeurige detentie”*.

Verzoekende partij vervolgt haar betoog door te stellen dat *“In het rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties van 5 juli 2019 valt het volgende te lezen aangaande het specifiek viseren van opposanten en personen die kritiek uiten op het regime in Venezuela”* en citeert (en voegt een vrije vertaling toe) van paragrafen 36 en 38 van OHCHR, *Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 juli 2019. Met betrekking tot het buitensporig geweld in het kader van protestacties tegen het regime citeert verzoekende partij vervolgens paragrafen 38 en 40 van het OHCHR rapport en voegt een vrije vertaling toe. Tot slot verwijst verzoekende partij naar het *addendum* van 1 juli 2019 van het COI Focus rapport aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela, dat volgens verzoekende partij eveneens naar bovenvermelde rapporten verwijst en de verschillende bronnen synthetiseert met betrekking tot de doelwitten van de mensenrechtenschendingen door het Venezolaanse regime en citeert vervolgens p. 8 tot en met 11 van deze COI Focus. Zij besluit dat *“Uit bovenstaand rapport blijkt immers dat er op systematische wijze mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen de deelnemers aan de protestacties tegen het regime of personen die zich kritisch hebben uitgelaten tegen het regime, net zoals dit voor verzoekende partij het geval is”*. Zij stelt dan ook dat op basis van het voorgaande haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat tal van objectieve bronnen aantonen dat *“de situatie in Venezuela kan beschreven worden als zijnde “ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.”* Zij voegt vervolgens een vrije vertaling toe van een aantal passages uit UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Guidance Note on the Outflow of Venezuelans*, maart 2018: *“Hoewel de individuele omstandigheden en redenen voor deze verplaatsingen verschillen, zijn voor een zeer aanzienlijk deel van de Venezolanen internationale beschermingsoverwegingen aan het licht gekomen. [...] De UNHCR roept de staten die Venezolanen ontvangen en/of reeds onderdak bieden aan Venezolanen op hen toegang te verlenen tot hun grondgebied en passende en pragmatische, op bescherming gerichte maatregelen te blijven nemen, voortbouwend op de bestaande goede praktijken in de regio. [...] De UNHCR moedigt de staten aan om beschermingsgerichte regelingen te overwegen om legaal verblijf voor Venezolanen mogelijk te maken, met passende waarborgen. Dit zou bijvoorbeeld verschillende vormen van internationale bescherming kunnen omvatten, onder meer in het kader van de internationale mensenrechtenwetgeving, en regelingen voortijdelijke bescherming of verblijf, dan wel visum- of arbeidsmigratieregelingen die toegang bieden tot legaal verblijf en tot een behandeling die vergelijkbaar is met internationale bescherming. [...] In het licht van het brede scala aan beschikbare informatie over de situatie in Venezuela is de UNHCR van mening dat de algemene omstandigheden die tot de uitstroom van Venezolaanse onderdanen leiden, in de geest van de Verklaring van Cartagena zouden passen, met als gevolg een weerlegbaar vermoeden van de noodzaak van internationale bescherming.”* Vervolgens citeert zij UN News Service, *“Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says”*, 6 april 2018; UN News Service, *“UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country”*, 13 maart 2018 en UN News Service, *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’”*, 22 juni 2018.

Verzoekende partij citeert (en voegt vrije vertalingen toe) van passages uit volgende bronnen: European Parliamentary Research Service (EPRS), *“The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region”*, december 2018; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), *“Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans”*, 14 maart 2018, Resolution 2/18; United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *“Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela”*, 16 juli 2018; Human Rights Watch, *“World Report 2018 – Venezuela”*, 18 januari 2018; Amnesty International, *“Venezuelans are taking desperate measures to escape”*, 27 maart 2018; ACAPS, *“Venezuela situational update and 2019 outlook”*, 28 maart 2019; Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC), *“2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas”*, 16 mei 2018; International Crisis Group (ICG), *“Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil”*, 23 december 2018 en International Crisis Group (ICG), *“Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict”*, 31 mei 2018.

Met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg, stelt verzoekende partij dat ACAPS in de reeds aangehaalde briefing note rapporteert dat de gezondheidsinfrastructuur achteruit blijft gaan, dat er een tekort is aan medicijnen en gezondheidsvoorzieningen, dat dysfuncties hebben geleid tot heropleving van ziekten die vroeger waren uitgeroeid, zoals malaria en dat het voor hiv-patiënten bijzonder moeilijk is om antiretrovirale geneesmiddelen te vinden en dat naar schatting 79.000 mensen niet meer behandeld worden en citeert (en voegt een vrije vertaling toe) van ACAPS, *"Venezuela situational update and 2019 outlook"*, 28 maart 2019, p. 2 en 3. Zij citeert in dit verband ook International Crisis Group (ICG), *"Containing the Shock Waves from Venezuela"*, 21 maart 2018, p. 21.

Verzoekende partij werpt verder op dat de *"economische crisis, die gepaard gaat met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen, heeft de mogelijkheden van Venezolanen om in hun basisbehoeften te voorzien drastisch verminderd. Amnesty International rapporteerde in maart 2018 dat Venezolanen wanhopige maatregelen treffen om te ontsnappen aan de situatie. Eén van de redenen die wordt aangehaald in het artikel is het gebrek aan een functionerende gezondheidszorg en geneesmiddelen"*. Zij citeert in dit verband (en brengt een vrije vertaling bij) van Amnesty International, *"Venezuelans are taking desperate measures to escape"*, 27 maart 2018 en Human Rights Watch, *"World Report 2018 – Venezuela"*, 18 januari 2018. Vervolgens stelt verzoekende partij dat *"de gezondheidszorg in Venezuela is tegenwoordig zo goed als onbestaande en Venezolanen begeven zich massaal naar de buurlanden in de hoop aldaar de nodige medische zorgen – die niet langer beschikbaar zijn in Venezuela - te verkrijgen. Bovendien blokkeert de Venezolaanse overheid alle hulp die van buitenaf wordt aangeboden in de vorm van voedsel en medische hulp"* en citeert (en voegt een vrije vertaling toe) van International Crisis Group (ICG), *"Containing the Shock Waves from Venezuela"*, 21 maart 2018, p. 24. Zij betoogt verder dat *"Verschillende recente nieuwsartikelen tonen aan dat het gezondheidssysteem in Venezuela ernstig te lijden heeft onder de politieke en economische crisis die er heerst. Het ziet er niet naar uit dat dit in de nabije toekomst zal verbeteren. Meer zelfs, er is sprake van een neerwaartse spiraal. Zo stelt Mercer bijvoorbeeld dat er geen toegang is tot adequate verzorging via de openbare gezondheidszorg in Venezuela"* en citeert (en voegt een vrije vertaling toe van) een passage uit Mercer - Mobility Exchange, *"Insights : Caracas, Venezuela : Healthcare Crisis"*. Verder stelt verzoekende partij dat *"Voa News stelt dat de Wereldgezondheidsorganisatie eveneens aangeeft dat de ineenstorting van het gezondheidszorgsysteem veroorzaakt werd door de dramatische politieke en socio-economische situatie. Vrije vertaling: De Wereldgezondheidsorganisatie (WFIO) geeft Venezuela's complexe politieke en sociaal-economische situatie de schuld van de virtuele ineenstorting van het Venezolaanse gezondheidszorgsysteem. Volgens de WHO staat het systeem onder druk vanwege een tekort aan artsen en verpleegkundigen die het land hebben verlaten, alsmede vanwege een gebrek aan medische hulpmiddelen en andere factoren."* (VOA News, *Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral*, 20 februari 2019. Deutsche Welle stelt dat ziekenhuizen zo goed als niets meer hebben en dat het ICRC medische faciliteiten opzet in buurlanden om de gigantische toestroom van Venezolanen met medische problemen op te vangen (...) (Deutsche Welle, *Venezuela's health care crisis: Hospitals have 'nothing left'*, 19 februari 2019. Verzoekende partij besluit het onderdeel over de gezondheidszorg door te stellen dat *"The Guardian rapporteert dat ziekenhuizen zelfs niet meer over zeep beschikken en dat families genooddaakt zijn om zelf de nodige medicatie, rubberen handschoenen, spuiten en schoonmaakproducten mee te nemen voor hun zieke familieleden (...)"* (The Guardian, *Venezuela crisis takes deadly toll on buckling health system*, 6 januari 2019).

Met betrekking tot toegang tot voedsel wijst verzoekende partij op het rapport ACAPS, *"Venezuela situational update and 2019 outlook"*, 28 maart 2019 en citeert en vertaalt p. 3 waaruit onder meer blijkt dat sinds 2017 de nationale voedselproductie met meer dan 70% gedaald is en de invoer met meer dan 70% en waarin gewezen wordt op het feit dat het Plan de la Patria van Maduro tot doel heeft de voedselproductie-en distributie van voedseldozen te versterken via CLAP en dat de distributie afhankelijk is van het bezit van een vaderlandkaart die door Maduro is ingevoerd om als instrument om te controleren wie toegang heeft tot sociale programma's en wie heeft gestemd. Verzoekende partij citeert ook p. 25-29 van het rapport van Human Rights Watch *"Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises"*, 4 april 2019, waarin ondermeer wordt gewezen op dalende voedselzekerheid en toenemende prevalentie van actuele ondervoeding.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie wijst verzoekende partij er op dat International Crisis Group gewag maakt van een uiterst volatiele situatie in Venezuela en citeert en vertaalt passages uit pagina 4 van het rapport International Crisis Group (ICG), *"Containing the Shock Waves from Venezuela"*, 21 maart 2018 en pagina's 2 en 3 van het rapport International Crisis Group (ICG), *"Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil"*, 23 december 2018.

Zij citeert en vertaalt vervolgens ook UN News Service, "Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'", 22 juni 2018 en pagina 5 van European Parliamentary Research Service (EPRS), "The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region", december 2018.

Zij besluit dat verwerende partij lijkt de mate van geweld in Venezuela te minimaliseren door onder meer het volgende te stellen (stuk 1, p. 6-7): "Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op [https://www.cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus Venezuela situation securitaire 20190404.pdf](https://www.cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20Venezuela%20situation%20securitaire%2020190404.pdf) of op <https://www.cqvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op [https://www.CQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus Venezuela veiligheids situatie addendum 20190701.pdf](https://www.CQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20Venezuela%20veiligheids%20situatie%20addendum%2020190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaand met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekende partij besluit dat "Verwerende partij gaat immers voorbij aan het feit dat de hierboven aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiële situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftecijfers. Bovendien blijkt ook dat wat de criminaliteit waarvan sprake betreft, de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger, wat tevens bevestigd wordt door verwerende partij".

Als conclusie stelt verzoekende partij dat wat betreft een eventuele terugkeer naar Venezuela zij verwijst naar het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada, "Venezuela: Treatment by the authorities and pro government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)", 5 januari 2018, waarin het volgende wordt gesteld:

"Vrije vertaling: In correspondentie met de onderzoeksdirectie legde de coördinator van het internationale onderzoeksteam "Stem van de Venezolaanse diaspora" (La voz de la diaspora venezolana), wiens onderzoek zich richt op de Venezolaanse diaspora [1], uit dat de mislukte vluchtelingen die terugkeren naar Venezuela onder andere de volgende gevolgen kunnen hebben: niet in staat zijn om werk te vinden, hun paspoort te laten annuleren of in de gevangenis te belanden "zonder een regelmatig proces, aangezien het gerechtelijk apparaat ondergeschikt is aan de uitvoerende macht" (La voz de la diaspora venezolana 19 dec. 2017). Volgens dezelfde bron loopt een persoon die zich tegen de regering [vertaling] "het risico om gevangen te worden genomen en zelfs te verdwijnen" (La voz de la diaspora venezolana 19 dec. 2017). [...] Volgens bronnen zijn er geen hulpprogramma's van de overheid voor de re-integratie van afgewezen vluchtelingen (La voz de la diaspora venezolana 19 dec 2017; assistent-professor 13 dec 2017). In correspondentie met de onderzoeksdirectie gaf een operationeel en bewegingscoördinator van de IOM in Bogota aan dat, voor zover hij weet, de regering geen specifieke programma's heeft om gerepatrieerde personen bij te staan, maar dat Venezolanen sociale programma's en uitkeringen kunnen aanvragen (operationeel en bewegingscoördinator 28 dec. 2017). Volgens de assistent-professor kan het niet hebben van de vereiste documenten het vermogen van een gerepatrieerde persoon om toegang te krijgen tot overheidsdiensten beïnvloeden (assistent-professor 13 december 2017). Volgens dezelfde bron is het erg moeilijk om een paspoort uit het buitenland te krijgen en de nationale identiteitskaart (cédula), die "voor alles" vereist is, inclusief het verkrijgen van een paspoort, is alleen beschikbaar in Venezuela (assistent-professor 13 dec. 2017). Ook de coördinator van La voz de la diaspora venezolana gaf aan dat de regering de Venezolanen in de diaspora niet toestaat om identiteitsdocumenten te verkrijgen, waaronder nationale identiteitskaarten en paspoorten (La voz de la diaspora venezolana 19 dec. 2017).

Volgens de website van de ambassade van Venezuela in Canada kan een Venezolaanse burger geen cédula uit het buitenland krijgen (Venezuela n.d.). Volgens bronnen is het voor Venezolanen zeer moeilijk om aan paspoorten te komen, onder meer door een gebrek aan benodigde materialen (assistent-professor 13 december 2017; Bloomberg 8 maart 2017; PanAm Post 11 oktober 2017). Zonder verdere details te verstrekken, verklaarde de assistent-professor dat het "een groot gedoe" is voor een gerepatrieerde persoon om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen (assistent-professor 13 december 2017). Volgens bronnen is er een nieuwe kaart, de "nationale kaart" (carnet de la patria), die de toegang tot bepaalde sociale en overheidsdiensten beheert (assistent-professor 13 december 2017; Perfil 7 januari 2017), inclusief voedsel en basisbehoeften (Perfil 7 januari 2017). Volgens de assistent-professor kan het volgens de assistent-professor moeilijk zijn voor een persoon die in het buitenland woont om toegang te krijgen tot deze diensten wanneer hij of zij niet in het bezit is van die kaart (assistent-professor 13 december 2017). Volgens de coördinator van La voz de la diáspora venezolana wordt de nationale kaart gebruikt om voedselrantsoenen te controleren en is de nationale kaart "voor alles" noodzakelijk geworden (La voz de la diáspora venezolana 19 dec. 2017). Dezelfde bron gaf aan dat het deel uitmaakt van een "relatief streng sociaalcontrolesysteem" en wordt gebruikt "om de toegang tot alle diensten voor vrienden van de regering te vergemakkelijken en de toegang voor tegenstanders te voorkomen" (La voz de la diáspora venezolana 19 dec 2017). Volgens de coördinator van de operaties en bewegingen biedt geen enkele NGO hulpprogramma's aan voor gerepatrieerde personen (coördinator van de operaties en bewegingen 28 december 2017). Binnen de tijdslimieten van dit antwoord kon geen ondersteunende informatie worden gevonden bij de bronnen die door de onderzoeksdirectie werden geraadpleegd.-."

Verzoekende partij besluit dat gezien de hierboven aangehaalde elementen een terugkeer van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou betekenen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet, niet alleen omdat zij het slachtoffer zou worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, maar tevens daar dit een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict zou betekenen in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke terugkeer van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou aldus een schending uitmaken van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Waar verzoekende partij in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing vordert stelt zij met betrekking tot het afschrift van de vragenlijst van het CGVS het volgende: *"Het dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij na afloop van haar interview door de Dienst Vreemdelingenzaken op 04.11.2019, dat plaatsvond in het Transitcentrum Caricole, niet in het bezit werd gesteld van een afschrift van de vragenlijst van het CGVS. Niettegenstaande het feit dat verzoekers om internationale bescherming in de gewone procedure steeds in het bezit worden gesteld van een dergelijk afschrift van de vragenlijst van het CGVS, is dit voor verzoekers in de versnelde procedure in de zin van artikel 57/6 § 2 van de Vreemdelingenwet die zich in een gesloten centrum bevinden schijnbaar niet het geval (stuk 3). Ofschoon verzoekende partij middels een schrijven van haar raadsman dd. 05.11.2019 (stuk 4) op grond van de wet van openbaarheid van bestuur een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd teneinde voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud door het CGVS over het afschrift van de vragenlijst te beschikken, kwam pas op 21.11.2019 (stuk 5), een dag na het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij, een antwoord. Verzoekende partij kon aldus niet voorafgaandelijk aan haar persoonlijk onderhoud over een afschrift van de vragenlijst van het CGVS beschikken. De afgelegde verklaringen in deze vragenlijst zijn nochtans cruciaal in het kader van een verzoek om internationale bescherming, nota bene daar verwerende partij eventuele tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet zelden inroept om een vermeend gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas van een verzoeker op te werpen, hetgeen in casu eveneens het geval was. Een dergelijke handelswijze in hoofde van de administratie is dan ook manifest strijdig met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid. Een dergelijke handelswijze is bovendien strijdig met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, in samenhang gelezen met het gelijkheidsbeginsel zoals beschreven in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het is immers zo dat verzoekers om internationale bescherming in de gewone procedure steeds in het bezit worden gesteld van een dergelijk afschrift van de vragenlijst van het CGVS, terwijl dit in casu - en schijnbaar voor verzoekers in de versnelde procedure in de zin van artikel 57/6 § 2 van de Vreemdelingenwet die zich in een gesloten centrum bevinden - niet het geval is. Dit komt neer op een verschillende behandeling van gelijke gevallen, hetgeen in strijd is met het voornoemde gelijkheidsbeginsel".*

Met betrekking tot het persoonlijk onderhoud door middel van een videoconferentie stelt verzoekende partij dat *“een persoonlijk onderhoud door middel van videoconferentie, hetgeen bij haar het geval was, allerminst voldoet aan de voorwaarden die gelden voor het goede verloop van een persoonlijk onderhoud. Het gaat hier onder meer over de onmogelijkheid van enig non-verbaal inlevingsvermogen tussen de verzoeker enerzijds en de tolk en de protection officer anderzijds, alsook over de schijn van partijdigheid van de tolk die zou kunnen ontstaan wegens de onhoorbare gesprekken tussen deze laatste en de protection officer, die voor de verzoeker slechts op beeld te zien zijn. Tot slot is de verstaanbaarheid van hetgeen de tolk voor de protection officer vertaalt, een reëel probleem voor de advocaat die zich samen met de verzoeker aan de andere kant van het scherm bevindt. De advocate die aanwezig was gedurende het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij heeft dit overigens opgemerkt (stuk 1, p. 6; notities persoonlijk onderhoud p. 22) en er werd tevens door de raadsman van verzoekende partij in die zin een brief verstuurd voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud (stuk 6). Aangezien een verzoeker om internationale bescherming die in detentie zit recht heeft op een persoonlijk onderhoud dat plaatsvindt in dezelfde of gelijkaardige omstandigheden als het persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming die niet in detentie zit, komt een dergelijke handelswijze in hoofde van de administratie dan ook neer op een verschillende behandeling van gelijke gevallen, hetgeen in strijd is met het voornoemde gelijkheidsbeginsel. Aangezien de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij in casu allerminst optimaal waren, dient dan ook te worden besloten dat een dergelijke handelswijze in hoofde van de administratie dan ook manifest strijdig is met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, in samenhang gelezen met het gelijkheidsbeginsel zoals beschreven in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het dient overigens te worden opgemerkt dat gezien de beperkte afstand tussen het transitcentrum Caricole en het CGVS, een persoonlijk onderhoud via videoconferentie evenmin omwille van organisatorische redenen kan worden gerechtvaardigd”*.

Wat betreft de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing stelt verzoekende partij, na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dat *“Omwille van de hierboven aangehaalde redenen (zie supra I en II) dient te worden besloten dat verwerende partij het relaas van verzoekende partij onvoldoende geanalyseerd en derhalve de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met alle pertinente gegevens van de zaak, met name de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen. In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt. Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen). De motivatie van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw gehoord worden door verwerende partij”*.

Verzoekende partij vraagt - In hoofddorde, verzoekende partij de status van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar verwerende partij voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Juridische bijstand;
3. Mail dd. 06.11.2019 van mevrouw H. H.;
4. Mail dd. 06.11.2019 van meester Mathias GYSELEN;
5. Mail dd. 21.11.2019 van 'publiciteadministration@ibz.fgov.be';
6. Brief dd. 06.11.2019 van meester Mathias GYSELEN.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota dd. 19 december 2019 neer waarin de door verzoeker aangevoerde middelen worden onderzocht en waarin, wat betreft de intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering een internetlink wordt gevoegd naar volgende rapporten: IACHR, *“Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report”* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133; OCHCR, *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019, COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 en OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*, van juli 2019.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *‘Asielprocedurerichtlijn’*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *‘Kwalificatierichtlijn’*) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (I) geen geloof wordt gehecht aan de beweerdde problemen van verzoeker; A., S. en R. aangezien (i) zijn gebrek aan interesse in de deelname van zijn familieleden aan eventuele andere politieke protesten de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling zet; (ii) het verbazend is dat hij zich niet correcter/concreter zou herinneren hoe laat hij zou zijn gearresteerd of wat voor dag het toen was; (iii) er verschillende incoherenties zijn vastgesteld tussen zijn verklaringen en de verklaringen van A., S. en R. betreffende de omstandigheden van hun opsluiting; (iv) er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen enerzijds en de door hem neergelegde klacht en het medisch attest betreffende het incident van 9 september 2019 anderzijds; (v) hij incoherente en vage verklaringen aflegt over de identiteit van zijn aanvallers en over hetgeen ze al dan niet hebben gezegd toen ze hen sloegen; (vi) de ernstige tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen dat hij niets heeft gezegd over zijn politiek standpunt ten aanzien van de Venezolaanse regering en de inhoud van de aangifte bij de politie de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven en de authenticiteit van het neergelegde document verder op de helling zet; (vii) de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over wanneer hij voor het eerst een dreigtelefoontje had gekregen de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven verder ondermijnt. Verder stelt de bestreden beslissing dat (II) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een profiel te hebben van personen waarvan, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, kan vermoed worden dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten en dat (III) uit zijn verklaringen over zijn familiale en financiële situatie niet kan worden afgeleid dat hij, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Tenslotte stelt de bestreden beslissing dat (IV) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; dat (V) de foto's en videofragmenten betreffende betogingen in Venezuela en de algemene situatie in zijn land die nog na het persoonlijk onderhoud werden overgemaakt door zijn advocaat niet van die aard zijn dat zij de voorgaande appreciatie door de commissaris-generaal wijzigen en dat (VI) uit de notities blijkt dat het onderhoud vlot is verlopen en dat er geen communicatie- en vertaalproblemen waren.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodanig dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in die mate niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. De kern van het asielrelaas van verzoeker kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen werkte verzoeker vanaf zijn achttiende bij een kippenbedrijf in de gemeente Montalban in de deelstaat Carabobo. Nadat hij zijn job verloor in 2017 werkte hij in de bouwsector tot zijn vertrek uit Venezuela. Na te hebben deelgenomen aan een aantal protesten tegen zijn voormalige werkgever in 2018, nam hij ook, samen met drie familieleden, deel aan een protestbetoging tegen de burgemeester van Montalban op 23 januari 2019 om aan te klagen dat hij hulpgoederen voor de inwoners van de gemeente had doorverkocht. Op 3 april 2019 nam hij opnieuw deel aan een betoging met dezelfde drie personen bij het gemeentehuis van Montalban. Hij werd die dag, samen met de drie familieleden en een aantal andere personen opgepakt door de politie van Carabobo en gedurende vijf dagen vastgehouden op beschuldiging van poging tot brandstichting van het gemeentehuis. Hij werd samen met de drie familieleden vrijgelaten na tussenkomst van een advocaat. Op 9 september 2019 werd verzoeker samen met de drie voornoemde familieleden op weg naar huis aangevallen door acht mannen op vier moto's, waarvan hij vermoedt het collectivo's waren. Zij gingen naar het ziekenhuis voor verzorging en deden aangifte van de aanval bij het politiekantoor van Montalban. Daarna werden hij en de drie familieleden drie tot vier keer telefonisch bedreigd, waarna ze op 20 oktober 2019 Venezuela verlieten en een verzoek om internationale bescherming indienden op 21 oktober 2019.

2.5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk gehoor, de door hem neergelegde documenten en de landeninformatie stelt de Raad het volgende vast inzake verzoekers vluchtmotieven.

Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd, met name een kopie van een document van de politie dd. 30 april 2019 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker betrokken was bij een poging tot brandstichting van de gebouwen van het gemeentebestuur van Montalban; een kopie van een document van de Nationale Garde van 9 september 2019 met identiteitsgegevens van verzoeker; een kopie van een document van de Nationale Garde, Commando Montalban dd. 9 september 2019 getiteld 'verslag van aangifte'; een kopie van een medisch attest dd. 9 september 2019 en 16 foto's van verzoekers familie en leefomstandigheden in Venezuela. Door zijn advocaat werden na het persoonlijk onderhoud foto's en videofragmenten betreffende betogingen in Venezuela en de algemene situatie in Venezuela overgemaakt. Met betrekking tot de kopieën van de documenten van de Nationale Garde en het medisch attest dat door verzoeker wordt voorgelegd stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat er verschillende tegenstrijdigheden bestaan tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de door verzoeker neergelegde klacht en het medisch attest inzake het incident van 9 september 2019 en de verklaringen van zijn familieleden hierover. Zo verklaart verzoeker dat hij en zijn drie familieleden eerst naar het ziekenhuis zijn gegaan en daarna pas naar de politie (gehoorverslag CGVS, p. 16-18) terwijl uit het verslag van aangifte blijkt dat hij een klacht neerlegde om 20.40u bij de Nationale Garde (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 2) en om 23:20 werd opgenomen in het diagnosecentrum (CDI in het Spaans) om 23.20u. Nogmaals gevraagd of de door hem initieel opgegeven chronologie correct is, antwoordt verzoeker positief (gehoorverslag CGVS, p. 18). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, verklaart verzoeker eerst dat hij niets te zeggen heeft over deze tegenstrijdigheden omdat *"ze weten dat ik asiel heb gevraagd, dan ben ik heel bang voor de gevolgen, daarom heb ik niets meer te zeggen"* (gehoorverslag CGVS, p. 20) en vervolgens dat hij na het incident boos was en daarom *"zomaar van alles [heeft] gezegd tijdens mijn verklaringen, meer als een bescherming"* (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verder verklaart verzoeker over het tijdstip vermeld op het medisch attest dat het erin vermelde uur niet correct is, en gevraagd wanneer hij de klacht is gaan indienen verklaart *"rond 20u00, rond iets na 22u00 ongeveer"* (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens de aangifte zijn politieke standpunt ten aanzien van de Venezolaanse regering niet vermeldde en niet heeft verteld waarom hij in elkaar was geslagen omdat *"als ik het wel had verteld, zou het alleen erge gevolgen kunnen hebben voor mij"* terwijl het door verzoeker neergelegde *"verslag van aangifte"* als antwoord op de vraag waarom hij deelnam aan de eerdergenoemde manifestaties in de gemeenten Bejuma en Montalban het volgende vermeldt: *"omdat ik het niet eens ben met de ideologie van deze regering, ik ben nog maar eens een Venezolaan die lijdt onder deze dictatuur ..."*.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen inzake de chronologie van de gebeurtenissen en het feit dat hij zijn standpunt inzake de Venezolaanse regering niet vermeldde en de inhoud van de door hem neergelegde documenten van de politie en het medisch attest het volgende concludeert: *"Voornoemde incoherenties betreffende het tijdsverloop van wat er is gebeurd op 9 september 2019, ondermijnen verder de*

geloofwaardigheid van uw relaas, evenals de authenticiteit van de door u neergelegde documenten". De Raad stelt vast dat het verzoekschrift deze motivering ongemoeid laat, dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motivering over in dit arrest.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen omtrent zijn beweerde problemen ten gevolge van zijn deelname aan protesten in Montalban en Bejuma, moet de Raad vaststellen dat bovenstaande vaststellingen de authenticiteit van deze documenten zodanig ondermijnen dat er geen geloof aan kan worden gehecht in het licht van zijn verklaringen en dat deze documenten in deze stand van het onderzoek in elk geval niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.5.4. Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in Venezuela ten gevolge van zijn deelname aan de protestbetogingen, gezien de talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing hieromtrent het volgende poneert:

"Volgens uw verklaringen werd u in Venezuela geïnterviewd omwille van uw deelname aan antiregeringsprotesten (CGVS, p.10). U verklaarde in januari 2018 aan twee à drie protesten te hebben deelgenomen om de gang van zaken bij uw voormalige werkgever, Protinal Proagro, aan te kaarten maar u noemde uw deelname aan deze protesten niet relevant en stelde dat ze niets te maken hadden met de overheid (CGVS, p.8-9 en p.16). Voorts gaf u nog aan te hebben deelgenomen aan een protest op 23 januari 2019 en één op 30 april 2019 in Montalban (CGVS, p.8-9). U stelde dat A., S. en R. ook hebben deelgenomen aan deze twee protesten (CGVS, p.10-11 en p.16). Gevraagd naar andere protesten waaraan A., S. en R. hebben deelgenomen, moest u toegeven daar niets over te weten (CGVS, p.15-16). Volgens uw verklaringen heeft u na het protest van 30 april 2019 en uw arrestatie niet meer deelgenomen aan betogingen (CGVS, p.13). Gevraagd of A., S. en R. nog gingen protesteren na jullie arrestatie op 30 april, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.13). U erop gewezen dat jullie vier in elkaar werden geslagen door mensen die zeiden dat jullie niet meer mochten protesteren en gevraagd of jullie daarna dan niet hebben gesproken over wie van jullie vaak ging protesteren etc., antwoordde u negatief en vervolgde dat jullie daarna direct naar het ziekenhuis en de politie zijn gegaan (CGVS, p.15). Erop gewezen dat jullie samen zijn vertrokken uit Venezuela en dat jullie toch tijd genoeg hadden om daarover te spreken, antwoordde u vreemd genoeg dat u er niet aan had gedacht om daarnaar te vragen, dat jullie volwassen mannen zijn en dat ieder doet wat hij wil (CGVS, p.15). Het roept evenwel ernstige vragen op dat u met uw familieleden niet heeft gesproken over hun deelname aan eventuele andere politieke protesten. Het was immers omwille van jullie deelname aan antiregeringsprotesten dat jullie zouden zijn geïnterviewd in Venezuela. Uw gebrek aan interesse zet de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling. Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat de verklaringen van A., S. en R. betreffende jullie deelnames aan betogingen, tevens ernstig te wensen overlieten en tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen (CGVS A., p.9-10 en p.12; CGVS S., p.8-9, p.11 en p.13; CGVS R., p.7).

U verklaarde voorts dat de dag dat u werd gearresteerd, zijnde 30 april 2019 (CGVS, p.9-10), een woensdag was (CGVS, p.11). 30 april 2019 was evenwel een dinsdag. Gevraagd rond hoe laat u werd gearresteerd, antwoordde u vaagweg dat het 14u00, 15u00 of 16u00 was. U concludeerde het juiste uur niet te kunnen geven maar stelde dat het midden in de dag is gebeurd (CGVS, p.11). Het mag evenwel verbazen dat u zich niet concreter/correkter zou herinneren om hoe laat u zou zijn gearresteerd en wat voor een dag het toen was. Het betreft immers een ingrijpende gebeurtenis.

Verder dient er gewezen te worden op verschillende incoherenties tussen uw verklaringen, die van A., S. en R. betreffende de omstandigheden van jullie opsluiting. Volgens A. mochten jullie de cel enkel verlaten om naar het toilet te gaan en mochten jullie enkel de buitenlucht zien wanneer jullie bezoek kregen (CGVS A., p. 13). Volgens S. zagen jullie enkel de buitenlucht toen jullie naar het toilet gingen omdat er geen toilet in de cel was (CGVS S., p. 14). Ook R. verklaarde dat er geen toilet in de cel zelf was maar dat jullie elke dag rond vier of vijf uur in de namiddag naar buiten op een patio mochten (CGVS R., p. 10). U zei dan weer dat er wel een toilet in de cel aanwezig was (CGVS, p. 14). Aangezien jullie met z'n vieren in dezelfde cel zaten (CGVS, p.13), is het enorm vreemd dat jullie verklaringen over deze omstandigheden niet overeenkomen. Zo zijn jullie ook bijzonder vaag en tegenstrijdig over het bezoek dat jullie kregen in de cel. Volgens A., S. en R. kregen jullie allemaal bezoek maar weten jullie behalve jullie eigen bezoek niet van wie (CGVS A., p. 13; CGVS S., p. 14; CGVS R., p. 20). Dit laatste is des te ongeloofwaardiger aangezien zeker mag verwacht worden dat jullie gedurende jullie vijf dagen lang durende opsluiting in dezelfde cel over jullie bezoek zouden praten.

S.'s beschrijving van de procedure van het bezoek verschilt bovendien drastisch met die van u. U verklaarde dat jullie niet echt bezoek kregen maar dat jullie familie wel eten kwam afgeven aan de agenten zonder dat jullie elkaar die vijf dagen face to face zagen (CGVS, p. 14). S. stelde daarentegen dat jullie bij bezoek één voor één werden weggeroepen om jullie bezoekers te ontmoeten (CGVS S., p. 14). Hoewel jullie vijf dagen lang met een vijftiental personen in de cel zaten, kent S. bovendien geen van de anderen bij naam (CGVS S., p. 13). U kon dan weer maar twee roepnamen geven (CGVS G., p. 11).

Voorts dient er gewezen te worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen enerzijds en de door u neergelegde klacht en het medisch attest betreffende het incident van 9 september 2019 anderzijds. U verklaarde dat jullie op 9 september 2019 rond 19u30 à 19u40 werden aangevallen, dat jullie rond 20u00 naar het ziekenhuis zijn gegaan en dat u vervolgens rond 22u00 klacht bent gaan indienen bij de politie, gevolgd door uw drie familieleden (CGVS, p.16-18). Nogmaals ter bevestiging gevraagd of u eerst naar het ziekenhuis bent gegaan en daarna pas naar de politie, antwoordde u positief (CGVS, p.18). In het proces-verbaal staat evenwel te lezen dat u om 20u40 klacht bent gaan indienen bij de politie en in het medisch attest staat te lezen dat u rond 23u20 naar het ziekenhuis bent gegaan, vergezeld door de derde sergeant-majoor Y. M. A. (zie stuk 2 en stuk 3 + vertaling). Hieruit blijkt aldus dat u na het incident eerst naar de politie bent gegaan en daarna pas naar het ziekenhuis. U wijzend op deze incoherenties tussen uw verklaringen en de inhoud van de neergelegde documenten, repliceerde u eerst dat het uur dat wordt aangegeven in het medisch attest incorrect is, om even later aan te geven dat u niets heeft te zeggen betreffende deze tegenstrijdigheden, om nog even later aan te geven dat u na dat incident maar eender wat heeft verklaard omdat u boos was (CGVS, p.18 en p.20-21). Voornoemde incoherenties betreffende het tijdsverloop van wat er is gebeurd op 9 september 2019, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas, evenals de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat jullie volgens A., S. en R. direct na de aanval naar de Guardia Nacional gingen om erna met de wagen van de Guardia Nacional naar een gezondheidscentrum gebracht te worden om medische vaststellingen te doen (CGVS A., p. 17-18; CGVS S., p. 9 en p.15-16; CGVS R. , p. 8 en p.17). Hun verklaringen stemmen aldus niet overeen met die van u. U stelde verder dat u als eerste naar de politie ging, dat u apart heeft gesproken met een agent, dat A., S. en R. na u toekwamen maar dat u niet op hen heeft gewacht vooraleer naar huis te gaan (CGVS, p.18-19). R. beweerde evenwel dat jullie bij de politie eerst een uur lang samen werden ondervraagd en vervolgens één voor één vijf à tien minuten per persoon (CGVS R. , p. 16).

Verder gevraagd wie de mannen waren die jullie hebben aangevallen op 9 september 2019, repliceerde u dat jullie dat niet weten aangezien ze allemaal waren gemaskerd (CGVS, p.16). Gevraagd of ze tot een bepaalde groep behoren, gaf u aan dat evenmin te weten om hieraan toe te voegen dat dat waarschijnlijk wel het geval zal zijn, dat iemand hen zal hebben gestuurd (CGVS, p.16). Gevraagd of jullie aanvallers hebben gezegd dat ze die of die zijn of in naam komen van die of die, antwoordde u negatief en stelde dat ze alleen maar hebben gezegd dat jullie niet meer mochten protesteren en dat jullie zich niet meer mochten bezighouden met zaken waarmee jullie niets te maken hebben (CGVS, p.16). In uw verslag van aangifte staat evenwel te lezen dat u aan de politie heeft verklaard dat jullie aanvallers hebben gezegd dat de aanval een cadeautje was vanwege de Colectivos van de Revolutionaire Regering van Nicolás Maduro (de tupamaro) (zie stuk 2 + vertaling). U erop gewezen dat u aan de politie wel had gezegd dat jullie aanvallers tot een bepaalde groep behoren, repliceerde u dat u het colectivo de Tupamaros heeft genoemd maar dat dat maar een veronderstelling was van uwentwege (CGVS, p.16). Gevraagd waarom u de Tupamaros had vermeld bij de politie, waarom die groep in u opkwam, kwam u niet verder dan aan te geven dat de Tupamaros zo een zaken doen, dat zij mensen vermoorden en andere slechte dingen doen die de overheid vraagt (CGVS, p.17). Gevraagd of jullie aanvallers zelf hadden aangegeven dat ze Tupamaros zijn, antwoordde u negatief en stelde u dat dat is wat jullie hadden afgeleid uit wat ze hadden gezegd over de protesten (CGVS, p.17). Gewezen op bovengenoemde verklaringen in uw aangifte, dat uw aanvallers letterlijk hadden gezegd dat de aanval een cadeautje was vanwege de Colectivos van de Revolutionaire Regering van Nicolás Maduro, meende u nu dat jullie dat toen hadden gezegd omdat jullie anders niet echt grond hadden om klacht neer te leggen (CGVS, p.17). Nogmaals gevraagd of zij ja dan neen hadden gezegd dat ze leden waren van een colectivo, antwoordde u nu positief (CGVS, p.17). Uw incoherente en vage verklaringen over de identiteit van uw aanvallers en over hetgeen ze al dan niet hebben gezegd toen ze jullie sloegen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat A. en S. – in tegenstelling tot uw verklaringen – aangaven dat de personen die jullie in elkaar hadden geslagen uitdrukkelijk hadden gezegd dat ze tot de Tupamaros behoren (CGVS A., p. 10; CGVS S., p. 9).

Voorts gevraagd of u aan de politie iets heeft gezegd over uw politiek standpunt ten aanzien van de Venezolaanse regering, antwoordde u negatief (CGVS, p.19). Gevraagd of u bij de politie kritiek heeft geuit tegen de regering Maduro, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS, p.19). Gevraagd of de politie u iets heeft gevraagd over uw deelname aan protesten toen u er klacht was gaan indienen, antwoordde u positief maar voegde eraan toe dat u niet heeft verteld waarom u in elkaar was geslagen en dat als u dat wel had gedaan, dat alleen maar erge gevolgen zou kunnen hebben voor u (CGVS, p.19). Gevraagd of u uw proces-verbaal heeft gelezen, antwoordde u positief (CGVS, p.19). Gevraagd of de politie alles correct heeft genoteerd zoals u toen aan hen heeft verteld, antwoordde u positief (CGVS, p.19). U erop gewezen dat in het verslag van uw aangifte staat te lezen dat u wel heeft gezegd dat u heeft deelgenomen aan manifestaties en dat u tegen de regering van Maduro bent (zie stuk 2 + vertaling), gaf u de nietszeggende uitleg dat de politie dat eigenlijk al wist omdat u daar al eens werd gearresteerd (CGVS, p.19). Deze ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van de aangifte, zet de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven en de authenticiteit van het document verder op de helling.

U verklaarde verder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u vijf dagen nadat u klacht had ingediend bij de politie, voor het eerst een dreigtelefoontje had ontvangen (CGVS, p.19). Op 9 september 2019 had u evenwel aan de politie gezegd dat u maanden voordien al eens telefonisch werd bedreigd via een anoniem nummer (zie stuk 2 + vertaling). U hierop gewezen tijdens het onderhoud, reageerde u eerst met een stilzwijgen om hierna enkel te herhalen dat er na de klacht telefonische bedreigingen kwamen (CGVS, p.20). In tegenstelling tot wat u eerder had verklaard, stelde u nu dat u het verslag van de politie nooit goed heeft nagelezen en dat het dus kan zijn dat er dingen instaan die niet kloppen (CGVS, p.20). Deze zoveelste tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de beweerde problemen van u, A., S. en R. in Venezuela.”

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in wezen ongemoeid laat nu hij zich beperkt tot de stelling dat hij volhardt in zijn *“betrokkenheid bij manifestaties tegen het Venezolaanse regime en de persoonlijke vervolging die hieruit is voortgevloeid”* zonder enige poging te ondernemen om deze tegenstrijdigheden en inconsistenties te verklaren of te weerleggen. De enkele verwijzing naar het beginsel van het voordeel van de twijfel en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent, volstaat niet om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. De Raad wijst er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) en bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing op dit punt te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

2.5.5. Voor zover verzoeker aanvoert dat hij als persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime, een gegronde vrees voor vervolging heeft in Venezuela omwille van zijn politieke overtuiging, stelt hij in wezen, met verwijzing naar in punt 2.1. van dit arrest geciteerde rapporten van Amnesty International, OHCHR en de COI Focus - Venezuela. Veiligheidssituatie (*addendum*) van 1 juli 2019 dat *“er sprake is van doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoeker”*, dat *“ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden gevisieerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechterlijke executie, dood of verwonding tijdens protesten tegen het regime en willekeurige detentie”* en dat *“op systematische wijze mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen de deelnemers aan de protestacties tegen het regime of personen die zich kritisch hebben uitgelaten tegen het regime, net zoals dit voor verzoekende partij het geval is”*. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich beperkt tot het citeren van een aantal landenrapporten zonder concreet aan te tonen op welke manier deze rapporten betrekking hebben op de individuele situatie van verzoeker en dat de

bestreden beslissing zich ook deze rapporten baseert bij de analyse van de vrees voor vervolging en het reële risico op ernstige schade van verzoeker in Venezuela.

Waar verzoeker beweert dat uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat ook opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als verzoeker specifiek worden gevisieerd en dat er systematische mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen deelnemers aan protestacties tegen het regime, kan de Raad verzoeker niet bijtreden. Vooreerst herhaalt de Raad dat diens verklaringen over zijn deelname aan de betogingen samen met zijn familieleden en de opsluiting door de politie die er het gevolg van was ongeloofwaardig is bevonden, onder meer omwille van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn drie familieleden over de omstandigheden van de opsluiting, het feit dat verzoeker vage verklaringen aflegt over het uur waarop hij gearresteerd werd, verklaart dat hij op een woensdag werd gearresteerd terwijl 30 april 2019, de dag van zijn beweerde aanhouding, een dinsdag is (gehoorverslag CGVS, p. 11) en hij verklaarde dat hij na het incident op 9 september 2019 eerst naar het ziekenhuis is geweest en daarna klacht heeft neergelegd bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 16-18), terwijl uit het door hem neergelegde medisch attest en de klacht van bij politie blijkt dat hij eerst naar de politie zou zijn geweest en daarna naar het ziekenhuis (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, vertaling medisch verslag). Bovendien stelt de Raad vast dat, volgens zijn verklaringen, verzoeker geen lid of sympathisant is van een politieke groepering of partij en dat hij deelnam aan protesten op 23 januari en 30 april 2019 die specifiek te maken hadden met het beleid van de burgemeester en de verdeling van voedingsproducten (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Verder verklaart hij deelgenomen te hebben aan een aantal protesten tegen zijn voormalige werknemer in januari 2018 nadat hij er was ontslagen maar dat deze laatste niet zo relevant zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verder verklaart hij na de manifestatie op 30 april 2019 niet meer deelgenomen te hebben aan manifestaties. Voor zover verzoeker aan beide manifestaties zou hebben deelgenomen voor zijn vertrek uit Venezuela, stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat de manifestaties waaraan hij deelnam betrekking hadden op de lokale politiek, hoewel in de vroege ochtend van 30 april 2019 Juan Guaido publiekelijk een poging tot staatsgreep aankondigde (COI Focus “Venezuela – Veiligheidssituatie (addendum)”, 1 juli 2019, p. 5) - en dat in elk geval niet blijkt uit zijn verklaringen dat hij of zijn familieleden hierin een voortrekkersrol speelde.

Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. “*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). “*Amnesty International*” stelt dat er in januari 2019 “*targeted executions*” plaatsvonden “*based on the profile of the victims*”, zijnde “*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*” (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (“*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard.

Volgens de NGO “*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*” (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad kan dan ook vaststellen dat uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, blijkt dat Venezuela een economisch en sociaal ontredderde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat de informatie neergelegd door verzoekers betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en in de lijn ligt van de landeninformatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en dat verzoeker ook niet aantoont dat de loutere deelname aan protestbetogingen systematisch vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten.

2.5.6. Waar verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer problemen zal krijgen met de Venezolaanse autoriteiten omdat hij internationale bescherming heeft gevraagd in België en zich in het kader van deze procedure negatief heeft uitgelaten over de Venezolaanse autoriteiten stelt de Raad vooreerst vast dat diens verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk gehoor door het CGVS vertrouwelijk behandeld worden en dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geanonimiseerd worden zodat ook in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad de nodige waarborgen bestaan om ervoor te zorgen dat de identiteit van verzoeker niet kan achterhaald worden.

Verder wijst de Raad er op dat uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn arrestatie en die van zijn drie familieleden en de daaruit voortvloeiende problemen en het incident op 9 september 2019 en dat verzoeker zonder enig probleem met gebruikmaking van zijn paspoort Venezuela via de luchthaven Maiquetia kon verlaten, zodat kan aangenomen worden dat verzoeker bij zijn vertrek niet in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS en ter beschikking gesteld in het administratief dossier, met name COI Focus “*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*”, 10 janvier 2019 en COI Focus “*Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*”, 8 november 2019 blijkt ten eerste dat surveillance van vooraanstaande oppositieleden mogelijk is in België en in Europa en dat de door CEDOCA gecontacteerde personen minder zeker zijn van het bestaan van surveillance van personen die voorheen niet in aanraking gekomen zijn met de Venezolaanse autoriteiten, al wordt deze optie niet uitgesloten. Zo wordt melding gemaakt van infiltratie van een militaire officier verbonden aan de Venezolaanse ambassade in Madrid in het milieu van de Venezolaanse oppositie in Spanje. Evenwel werden geen gelijkaardige incidenten gemeld in België (zie COI Focus “*Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*”, p. 11). Verder blijkt dat vooral het profiel van de persoon in kwestie bepaalt of de Venezolaanse regering aan surveillance doet of niet en niet zozeer de locatie waar Venezolaanse asielzoekers en migranten zich bevinden (*idem*, p. 9). Verder blijkt dat informatie over specifieke procedures voor Venezolanen die een tijd in het buitenland gewoond hebben, inclusief zij die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, uiterst schaars is.

Eén door CEDOCA gecontacteerde bron, Landinfo, verwijst naar een professor aan de Universiteit Metropolitana die zegt niet te weten of de autoriteiten terugkeerders monitoren maar stelt dat het feit dat de politie ook aanwezig is op de luchthaven en samenwerkt met de migratiediensten een aanwijzing kan zijn dat zij op de hoogte zijn van wie terugkeert (*idem*, p. 15). Tenslotte is volgens de COI Focus CEDOCA slechts op de hoogte van één voorbeeld van een voor het regime onbekend persoon die problemen heeft ervaren bij aankomst in Venezuela, met name iemand die na aankomst twee dagen werd vastgehouden op de luchthaven omdat hij “*slecht had gesproken over de regering*” op sociale media (*idem*, p. 18).

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat uit de landeninformatie blijkt dat “*niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.*” Verzoeker toont dit ook niet aan.

De overige door de verzoeker neergelegde documenten, met name de foto's van zijn familie en de levensomstandigheden in Venezuela en de videofragmenten betreffende betogingen in Venezuela zijn niet van aard om voorgaande beoordeling om te buigen. De foto's die betrekking hebben op zijn familie houden geen verband met de door verzoeker beweerde problemen omwille van zijn deelname aan protestbetogingen. De videofragmenten doorgestuurd door zijn advocaat betreffen volgens het administratief dossier “*1. 27 seconden protest in Venezuela, betogers en ordehandhavingstroepen staan tegenover elkaar en 2. 1 minuut protest in Venezuela; betogers en ordehandhavingstroepen staan tegenover elkaar, man roept tegen troepen*” (administratief dossier, landeninformatie, stuk 18, documenten v. A.). Hieruit blijkt dat deze fragmenten, die betrekking hebben op de manier waarop protestacties verlopen in Venezuela, de algemene situatie in Venezuela en de hoger geschetste aanpak door de Venezolaanse autoriteiten van dergelijke manifestaties illustreren, maar niet tot andere conclusies kunnen leiden met betrekking tot zijn vrees voor vervolging. Verder toont verzoeker ook niet aan dat hij zelf op deze videofragmenten te zien is of op hem persoonlijk betrekking hebben.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt.

Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (punt 33).

Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade “*hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*” (HvJ, *M'bodj*, punt 35). Artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, werd omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt: “*a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, punt 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoeker geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door

het CGVS in de bestreden beslissing en in zijn aanvullende nota (OHCHR, “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juni 2018, Amnesty International, “*Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen, de bronnen vermeld in punt 2.1 van dit arrest citerend, dat de *“de situatie in Venezuela kan beschreven worden als zijnde “ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien”*; dat *“de economische crisis, die gepaard gaat met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen, heeft de mogelijkheden van Venezolanen om in hun basisbehoeften te voorzien drastisch verminderd”*; dat *“verschillende recente nieuwsartikels tonen aan dat het gezondheidssysteem in Venezuela ernstig te lijden heeft onder de politieke en economische crisis die er heerst”* en dat *“het ziet er niet naar uit dat dit in de nabije toekomst zal veranderen”*. Verder haalt hij het acaps rapport aan dat stelt dat *“sinds 2017 de nationale voedselproductie met meer dan 60% is gedaald en de invoer met meer dan 70%, wat heeft geleid tot aanzienlijke voedseltekorten en alarmerende niveaus van voedselonzekerheid in het hele land”* en het Human Rights Watch rapport dat de dalende voedselzekerheid bevestigt en acute ondervoeding rapporteert.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Voor zover verzoeker medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient hij gebruik te maken van de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat hij geen middelbare studies heeft gevolgd en gewerkt heeft sinds hij twaalf werd in verschillende sectoren. Zo heeft hij gewerkt in de landbouw, heeft hij tien jaar voor een kippenbedrijf gewerkt en daarna als zelfstandige in de bouwsector (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verder verklaart verzoeker dat zijn moeder, zus en drie broers nog in Venezuela wonen in dezelfde sector waar hij woont (gehoorverslag CGVS, p. 6), dat één broer in de bouwsector werkt, en de echtgenoot van zijn zus in de landbouw (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder wonen zijn vrouw en twee kinderen nog steeds in hun huis, dat verzoeker zelf heeft gebouwd (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder verklaart verzoeker dat zijn schoonzus die in België woont het vliegticket heeft gekocht waarmee hij naar België is gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Hieruit blijkt dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen; geschoold is en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat hij in staat zal zijn minstens in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoeker neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie dan van een gewapend conflict. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). De Raad is evenwel van oordeel dat de door verzoeker geciteerde bronnen de analyse van het CGVS dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegensprekt, nu de door verzoeker geciteerde bronnen met betrekking tot

veiligheidssituatie in Venezuela bevestigen dat “*de georganiseerde misdaad in 2017 gestegen is*”, dat er “*buitengerechtelijke executies plaatsvinden*” en dat Venezuela “*na El Salvador het land is met het op één na hoogste gewelddadige sterftcijfer*” en dus in dezelfde lijn liggen van de informatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing. Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.7. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, in samenhang gelezen met het gelijkheidsbeginsel zoals neergelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en 20 en 21 van het Handvest, stelt hij in wezen dat hij slechts één dag na het persoonlijk onderhoud een kopie ontving van de vragenlijst CGVS en hier dus niet over kon beschikken voor het persoonlijk onderhoud. Verzoeker acht deze handelswijze in strijd met het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien stelt hij dat verzoekers in de gewone procedure steeds in het bezit worden gesteld een afschrift van de vragenlijst van het CGVS, terwijl dit voor alle verzoekers in de versnelde procedure niet het geval is, wat hij in strijd acht met het gelijkheidsbeginsel.

Uit het administratief dossier blijkt dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond op 20 november 2019. Verzoeker stelt dat het afschrift van de vragenlijst CGVS aan de advocaat van verzoeker werd bezorgd op 21 november 2019. Verwerende partij stelt in haar nota dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat op 21 november 2019 openbaarheid van bestuur stukken werden bezorgd door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat in de nota 21 november 2019 verkeerdelijk wordt bestempeld als de dag van het persoonlijk onderhoud en dat uit de door verzoeker neergelegde stukken niet blijkt welke openbaarheid van bestuur stukken werden bezorgd op 21 november 2019. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift, dat het CGVS op geen enkele manier rekening houdt met verzoekers verklaringen zoals genoteerd in de vragenlijst CGVS. De Raad stelt ook vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde op welke manier hij nadeel heeft ondervonden van het feit dat hij het afschrift van de vragenlijst pas na het persoonlijk onderhoud zou hebben ontvangen en dat verzoeker, noch zijn advocaat hiervan gewag hebben gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud. Er blijkt niet dat de procedure een andere afloop had kunnen hebben, indien verzoeker de ingevulde vragenlijst CGVS voor het persoonlijk onderhoud had ontvangen. Bovendien stelt de Raad vast dat het afschrift van de vragenlijst CGVS zich in het administratief dossier bevindt, zodat hij over dit stuk kon beschikken bij het opstellen van het verzoekschrift, mits er inzage van te vragen, zo hij dit stuk niet ontvangen zou hebben. Bijgevolg wordt niet ingezien welk belang verzoeker heeft bij de aangevoerde grief. Waar verzoeker stelt dat verzoekers in de gewone procedure steeds in het bezit worden gesteld van een afschrift van de vragenlijst van het CGVS, stelt de Raad vast dat dit niet wordt voorzien door de Vreemdelingenwet en dat artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat deze vragenlijst onmiddellijk wordt overgemaakt aan het CGVS. Voor zover verzoeker beweert dat verzoekers in de gewone procedure steeds automatisch een afschrift van de vragenlijst zouden krijgen, benadrukt de Raad dat dit niet het geval is en dat ook zij een kopie van het verzoekschrift moeten opvragen en stelt de Raad vast dat beide categorieën verzoekers de mogelijkheid hebben een verzoek te richten tot de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van de Wet Openbaarheid van Bestuur. Een schending van het gelijkheids- en non-discriminatie beginsel vereist dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk worden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor de ongelijke behandeling. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang gelezen met het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert ook een schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, in samenhang gelezen met het gelijkheidsbeginsel zoals neergelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en 20 en 21 van het Handvest op grond van feit dat hij gehoord werd door middel van videoconferentie. Verzoeker acht deze beginselen geschonden nu het persoonlijk onderhoud in zijn geval niet heeft plaatsgevonden in dezelfde of gelijkaardige omstandigheden als het persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming die niet in detentie zit. De Raad stelt vast dat verzoekers advocaat per brief van 6 november 2019 (stuk 6) gevraagd heeft het persoonlijk onderhoud niet te laten plaatsvinden via videoconferentie maar met een protection officer en tolk die fysiek aanwezig zijn in het gesloten centrum en dat hieraan geen gevolg werd gegeven. Hoewel aan het einde van het persoonlijk onderhoud de advocaat van verzoeker verwijst naar het schrijven van 6 november 2019 en stelt dat een videoconferentie geen geschikte manier is om 4 uur te spreken over persoonlijke problemen, dat er details verloren gaan en dat zij af en toe moest tussenkomen om een herhaling van de vertaling te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 22), stelt de Raad vast dat de advocaat

niet concreet aanduidt welke details zouden verloren gegaan zijn tijdens het persoonlijk onderhoud en blijkt uit het gehoorverslag niet dat er af en toe om een herhaling van de vertaling werd gevraagd, noch dat hierdoor aspecten van verzoekers verklaringen verkeerd zouden zijn begrepen. Ook in het verzoekschrift toont verzoeker niet aan welk nadeel hij concreet heeft ondervonden door het gebruik van de videoconferentie. De Raad ziet ook niet in hoe het non-verbaal inlevingsvermogen tussen verzoeker en tolk en verzoeker en de protection officer onmogelijk zou worden gemaakt door het gebruik van een videoconferentie, noch toont verzoeker aan dat dit *in casu* het geval was. Wat de door verzoeker beweerde schijn van partijdigheid betreft, stelt de Raad vast dat deze werd geopperd in de brief van verzoekers advocaat van 6 november 2019, maar dat tijdens of na het persoonlijk onderhoud verzoeker of zijn advocaat de onpartijdigheid van de protection officer of de tolk niet in vraag hebben gesteld. Voor zover de protection officer en de tolk onhoorbare gesprekken zouden gevoerd hebben, zouden deze minstens zichtbaar moeten geweest zijn voor verzoeker en zijn advocaat nu zij door middel van de videoconferentie permanent visueel contact hebben. De Raad stelt vast dat hiervan geen melding wordt gemaakt in het gehoorverslag CGVS noch in het verzoekschrift. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang gelezen met het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt verder uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET